

rokkenvracht van zich neerglijden en liggen waar-die viel tot den anderen dag en daarna kroop ze sidderend weg in 't donkere van haar kille, verweeuwde bedstee, waar ze pijnlijk miste nu 't snurkzagen van Gerrit, dat ze vroeger wel zenuwgriërend had verwenscht.

Enkel die uren van vijf tot zeven, dan was ze niet alleen, dan leefde er iets van het oude, jolige leven in de breikamer, een herinnering aan de verleden, goeie dagen, van veel breicenten, royale verdienste van Gerrit en de lichte verwachting naar tante Mietjes verloren duiten.

Ze koesterde en verwende die vier meisjes – twee zusjes-paren, gebuurtjes uit den verren polder – als een wankel en brekelijkbroos bezit. Ze schonk ze zoete thee naar hun gulzig believen en liet ze, zonder poging tot verzet, hun willetje vieren van ruwe, baldadige buitenkinders. De kachel moest snorren als van ouds, de lamp royaal en helder branden, als ze kwamen, ze mochten plukharen en herrie-schoppen, omdat er dan gerucht was en 't stommelende spook in 't achterhuis zweeg.

Tot – dat was nu den dag van gisteren gebeurd – heelemaal onverwacht, de meissies waren gekomen, veel later dan gewoonlijk en ook alleen maar, naar ze beredderig aankondigden, om 'r rommeltje te halen, wijl ze alle vier, als 't reilde en zeilde, overgingen naar 't schooltje op 't Schapepad.

Verslagen en hulpeloos had 't bocheltje aangehoord, verwezen toegesien, hoe ze, alle gedurig proestend en plukharend, kloenebakjes en breiwerk en speldekussens en andere klungels bijeenrommelden. Uitleg vragen dee ze niet eens. Maar de meissies vertelden 't al uit zichzelf 'dat ze allang nies-niemendal opschoten bij de juffrouw', en dat nou gisteren Dieuw-der-moeder een vies beessie had gevonden in Dieuw-der-kous, dat van de juffrouw afkomstig moest zijn. Onthutst bocheltjes stamelprotest werd brutaal overschreeuwd 'nou jà . . . juffrouw, we siene 't ommers toch wel, dat uwes aldoor onder uws mussie sit te krauwe'.

Nu was 't half zes van den eersten dag, dat Pietje, na zooveel jaren van breischooltje-houën, alleen gelaten bleef in de verlaten rommelkamer. Tegen vijven had ze nog gehoopt – den heelen dag had ze al dat benauwde gekluk van pijnlijke wachting in de keel gevoeld – had ze gespannen de geluiden buiten zitten beluisteren, 't windrumoer en den nijdigen kletter van barschen regen op steenen, waartusschen ze voortdurend, blijbang opschrikkend, 't aanbolderen der klompen meende te hooren, 't rauw-jolig stemmengeluid van de meissies.

Nu was 't uit, met haar schooltje en met haar, voor altoos. De gouden lampeschijn verschraalde tot branderig ros-rood, dat de vale muren somber begloorde, de kachel, uitsmeulend, stonk door de killende kamer en Pietje zat daarbij op haar stoel, met 'r schrompelig bochellijffe, haar in 't